

Мартенско слънце припича,
развигоръ шушне въ гората,
въ прозорче Меца наднича,
внученце люлка въ полата:

„Нани ми, нани, меченце,
дорде се шума разлисти,
ще ти поникнатъ жбенца,
козина сива, сребриста.

Ще седнемъ вънка на припекъ
край нашта бистра рѣчица,
ще се търкулнемъ за здраве
въ буйната, мека тревница.

Ще ти нанижа герданче
отъ ситно горско любиче —
всичкитѣ горски полянки
съсѣ цвѣте Марта накичи!“

Вирна ушенца мечето,
душно му стана въ гората,
прекоси бързо дерето
и право долу въ рѣката.

Дважъ се цанбурна въ водата,
поизсуши си гърбеца,
трижъ се търкулна въ тревата
и се заслуша въ скореца!

Веса Паспалеева

ОРАЧЪ

Саминъ срѣдъ плоднитѣ ниви
оре орачътъ и пѣй, —
въ недрата земни корави
той златно семе ще сѣй.

Превива кръстъ до браздитѣ,
натиска здраво плугътъ, —
струи се потъ отъ челото,
ржцетѣ трѣпни горятъ.

Ори, засѣвай орачо,
проливай потъ надъ бразди, —
плугътъ забивай дълбоко
съ надежда сладка въ гърди.

И вѣрвай, щедро труда ти
Творецътъ ще награди, —
ще дойде лѣто, земята
обиленъ плодъ ще роди.

Георги Костакевъ